

دکتاب نوم —

دزور مینه

لیکوال — رفیع

الله علی حیدر

وردگ

دلیکوال نمبر

0797335830—

Ketabton.com

درفيع الله على
حيدر وردگ ليکل
شوی کتابونه
نيمگري ژوند —
دزور مينه — غم
او هجران — د
ورور او خور ارمان
—

(پيل (شروع

مکتب ته لارم اول

کال می وو استاذ

درس راته وویلو

ډیر بنکلی درس

یی راته وویلو نور

رخصتی شوه دکور

په خوا . روان شوم

په لاره دیوهلک

سره روان شوم ډیر

بڼه هلک وو ډیر

بڼه اخلاق یی وو

ماته یی ډیر ټینگار
و.کرو ویل یی چی
ډوډی زما سره
وخوره بیا لار شه
خوزه تری راغلم
کور ته ډوډی می
وخوره کتابونه می
راواخیستل مطالعه
می کړل سبا بیا
لارم مکتب ته بیا
مو بڼه خوندور

درس وویلا بیا
رخصتی شوه بیا
هغه هلک راسره په
لاره ملگری شوو
نوم یی میوند وو
دمیوند کور مکتب
ته نیږدی وو خو
زما کور لری وو
میوند راته بیا
تینگار وکړو خو دا
وار ورسره لارم

مور یی ډوډی

. راوړه

زما سره یی ستړی

مشی وکړی ډوډی

مو وخوره زه

راغلام کور ته مور

راته وویل چیری

وی

زویه ما ورته وویل

موری دملگری سره

.می ډوډی وخوره

بنہ سمدہ زویہ زما
او دمیوند ڊیره بنہ
. ملگرتیا وہ

هره ورخُ به جورہ
مکتب ته تلو او
. جورہ به راتلو

وخت تیریدو خلور
میاشتنی

امتحانونه

راورسیدل

مورِ پہ صنف کی

. شرط و تړلو

چی هر څوک اول

. نمره شوو

هغه ته به ټول

صنف تحفی

. ورکوی

امتحانونه خلاص

شول درې ورځی

. وروسته یی نمری

اعلان کولی نمری

اعلان شوی اول

نمره زه شوم

ډیری تحفی می

ملگرو راکری تحفی

. بنی زیاتی شوی

راغلام کورته مور

ته می تحفی

ورکری مور می

ډیره خوشاله شوه

.

خو زما او دمیوند

ډیره بڼه ملگرتیا

وه.

مکتب بیا شروع
شوو زه هم لارم
مکتب ته میوند هم
. راغلی وو

درس مو وویلو بنه
خوندور درس
. رخصتی شوه

زه او میوند جوړه
روان وو میوند بیا
زه تر لاس و نیولم

کش یی کریم کور ته

یى بوتللم کور ته

. چى لارو موريى

ډوډى راوړه ډوډى

مو وخوره زه ترى

. روان شو.

په دروازه چى وتلم

هغه يو دم په

دروازه يوه جنى

راننه تله او زما

. سره يى ټکر وکړو

ماترى بښنه

وغوبنته هغه
داسی پر له پسی
یی راته کتل او زه
تری روان شوم
کورته راورسیدم
درس می لږ لږ
وکتلو نور لارم
بیرون ته دملگرو
سره گفه وکړه
. بیرته لارم کورته
سبا بیا مکتب ته

لاړم استاز نه وو
راغلی بنی ډیری
مستی مو وکړی
هغه د صنف شیشه
ماته شوه ټول
. چوپ پاتی شول
ما زر منډه کړه
دمکتب به خوا کی
دوکان وو.
دوکان ته لاړم
شیشه می راوړه

بیا مو وراچولی

. نشوی

ورغلام دوکاندار ته

هغه ته می وویل

هغه راته ویل

150روپی غوارم

خوزما سره روپی

نه وی ورته ومی

ویل چی سبا یی

. درته راورم

. هغه وویل سمدہ

شیشه یی وراچوله

. مور لارو

خپلو کوروته .سبا

بیا لارم مکتب ته

درس مو وویلا بڼه

خوندور درس

وویلا

مکتب رخصت

شوو میوند او زه

روان وو دمیوند

کور

راورسیدو زه یی
دلاس و نیولم او
کش یی کرم کورته
ویل بوپی و خوره
بیا لار شه کورته
لارو کوپی ته چی
ننه و تم کوپه کی
جنی ناسته وه
بیره بنکلی وه ما
. نظر بنکته کرو
خوچی جنی ته می

وکتل هغه ماته

کتل هغه ماته

. موسکی شوہ

ما بیرته نظر ٻنکته

کرو خو میوند

جنى ته وویل چی

. خوری

. ورشه ڊوپی راوره

زه هم پوه شوم

چی د میوند خور

. ده

ڊوڊي يي راوڙه
لاس يي لاسي
وخوئاوو دڪچاليو
.كاسه يي پرما تشه
ڪڙه ڪالي مي يي
ڪڪڙ ڪڙل

راته يي وويل
وبخشه ما ويل
. خدای دی وبخشه
دميوند مور ويل
چي زه به ده ميوند

. کالی درته راوړم
خوزه ماشوم وم او
میوند زما څخه
لوی وو چی مور
یی کالی راوړل پیر
غټ وو دمیوند
خور ویل ما گنډلی
دی.
غارې یی هم جوړه
وه
زما دملگری دورور

دی هغه به راوړم
دمیوند خور کالی
راوړل ډیر شایسته
کالی وو.

لاړم کالی می
واغوستل ډیر
ښکلی وو میوند
راته وویل یاره
داخو ډیر ښه
درسره ښکاری
. مبارک دی شه

ماویل نه یاره سبا

یی بیرته راوړم

میوند وویل نه

یاره داسی کار

. ونکړی .

زه هغی ته رخط

راوړم هغی ته به

زما خور نور جوړ

. کړی .

ماویل سمده یاره

کورته راغلام مور

راته وویل زویه
دکالی دی له کومه
کرل .

ما ویل موری دا
می ملگری راکرل
هغه پیره خوشاله
شوہ .

سبا بیا لارم مکتب
. ته درس مو وویلا
رخصتی شوہ زه
تیز روان وم چی

میوند می بیا
. بونخی کورته
خو میوند را منده
کره زما سره په
. یوه لار روان شوو
بیایی دلاس و نیولم
راخه خو ما ډیر
. ټینگار وکړو
خو پریی نښوم
. چی لار شم
کوټی ته لارو خور

یى راغله ستړى

مشى یى راسره

وکړى.

ما خپل لاس تړى

. کش کړو .

خو هغى نه خوشى

. کوو .

زه ډیر زهیر شوم

حکله میوند زما ډیر

.بڼه ملگری وو .

خو خور یى ډیره

شیشکه وه پوپی
مو و خوره چای یی
راورلو خوری
ماته و خندل ما نظر
بنکته کرو.

چای می و خنبو زه
داسی بل رقم شوم

.
فکر کوم په چای
کی یی راته چیشی
گد کری وو زه نشه
شوم.

او ولویدم میوند
دیر وار خطا شوو
زه نشوای تللی چی
ولار به شوم بیرته
. به ولویدم

ماته دیره غوسه
راغله هغی جنی ته
.

خوڅه می نشوای
کولی وخت تیریدو
ما بنام راغی ما
غوبنتل چی کورته

لارشم خو چی ولار

به شوم

بیرته به ولویدم

هغه دظالم لور

خدای خبر چی

جنی راباندی څه

څښلی وو موبایل

ته می زنگ راغی

. میوند پورته کړو

زما مور وه ویل.

یی چیری یی زویه

میوند ورته وویل

.موری هغه زموږ

کره شپه ده خو زما

دمور زړه صبر

نکولو اخیره

. ورسره

وغږیدم وویل سبا

. ضرور کورته راشه

مانښام ډوډی یی

میوند او کورنی یی

ډوډی وخوره

میوند لارو مسجد

ته او موری لاره

. اودس کولو

جنى په کوته کی

پاتی شوه راته یی

ووویل ته به زما

. سره واده کوی

او یابه .دمیوند

ملگرتیا پریردی ما

ورته ووویل دمیوند

. ملگرتیا پریردم

خُکَ دِ وخت کی

ماتہ ڊیره غوسه

راتله جنی راته

. وویل سمدہ

که سبا دمیوند سره

راغلی نو اوس خو

می نشه کپی وی

بل وار درته زهر

اچوم او مږ کوم

. دی

پوه شوی ما ورته

وویل هوو پوه
شوم
سهار کورته راغلم
نن مکتب ته هم
لاړم نه
خکه میوند بیا بولم
کورته .
او هلته به یی خور
زما دمرگ تیاری
نیولی وی.
بله ورځ لاړم مکتب

ته درس مو وویلا
او داستاز څخه
لس دقیقی وختی
. اجازه واخیسته
زه راغلم کورته
سبا بیا لارم مکتب
ته گورم چی میوند
نه دی راغلی زه پیر
. خوشاله شوم
خو چی رخصتی
شوه زه روان وم

چی په لاره کی
راته میوند ناست
وو بیا ډیر خفه
شوم میوند راته
ویل ولی خفه یی
. زما یاره .
ولی په څه زما
. څخه خفه یی
ماورته وویل کله
خفه یم نه یم خفه
. .
هغه راته وویل که

خفه وی زماسره به
نخی او که زما سره
ملگرتیا کوی
زماسره به کورته
. خی .

خو میوند پر ما پیر
. گران وو .

لارم دمیوند سره
. کورته .

هفی جنی راته
. شونیدی وچیچلی .

ما په زړه کی وویل

چی دانن می ده

.مرگ ورځ ده

ډوډی یی راوړه

ډوډی می وخوره

. چای یی راوړلو

ما میوند ته وویل

ماته ډاکتر دچای

څخه فریض

.راکړی

میوند وویل سمدہ

جنی راتہ گوته

وہنوروه.

زه روان شوم

.کورتہ.

خوهفی جنی راتہ

.وویل.

. کہ زما سرہ

. وادہ نکوی

.زه خان وژنہ کریم.

جنی تہ می بنہ ڀیر

. وکتل .

. ورته ومی ویل

سمده درسره واده

.کوم

. هغه پیره

. خوشاله شوه

.زه راغلم کورته

سبا بیا لارم مکتب

.ته

.درس خلاص شوو

زه لږ مخکی راغلم

.

.میوند وروسته وو

زه میوند ته په لار

کی کیناستم.

میوند چی راغی

. راته یی وویل

یاره نن ولی ناست

یی.

مخکی خوبه دی

همداسی منډی

.وهلی

زما خو دهغی جنی

.لیدل مقصد وو

خومیوند ته می

. وویل

نه چی ته خفه

.نشی

هغه ډیر خوشاله

.شوو

دمیوند کور ته لارو

.

ډوډی یی

.راواخیسته

دمیوند خور پر ما

. ټوکی وهلی

ویل یی موری دا د.

میوند ملگری هره

ورخ مور کره راحی

. ټوله ټوپی

. دای خوری

. ټولو وخنډل

او ما ټوپی خوړل

. بس کرل

جنی راته وویل

. خوره

ستا لپاره یی

پخوو.

کنه مورِ دومره

ډوډی نه خورو.

چای یی راوړو.

ماته یی گیلاس کی

بوره اچولی وه.

نورو ته یی پکی نه

وه اچولی.

موریی وویل لوری

ولی دی بوره ورته

اچولی.

. هغه جنی وویل

دا دبوری ډیر

.شوقی دی

ما وویل کله زه

.دبوری شوقی یم

راته یی وویل اوس

.ډسر تریخ یی

. چی لږ خوږ شی

. بیاتولو وخنډل

. زه راغلام کور ته

.وخت تیریده

ژمی راغی مکتب

تر پسرلی پوری

.رخصت شول

.زه راغلم کورته

شخصی درس می

.شروع کرو

یو میاشت وخت

.تیر شوو

بله ورخ زنگ راغی

.

زه دملگرو سره

.ناست وم

چی ورسره

. وغریدم

جنی وه ټولو ملگرو

. راته وخنډل

جنی راته وویل

ظالمه پوښتنه هم

. نکوی

ماورته وویل څوک

. بی

راته یی وویل زه

. ستا مرگ یم

هیردی یم.

. ماویل کوم مرگ

ویل یی چی مکتب

. شروع شی

. بیایی گوره

موبایل یی کت

کرو.

نو زما یاد ته راغله

.چی هغه جنی ده

چی ماته یی چای

.کی نشه راکره

زرمی زنگ ورته

. وکرو

ویل یی لکه چی

. یاد ته دی درغلم

. هوو راغلی

ظالیمی زه اوس

خنګه خان درخخه

. خلاص کړم

راته یی وویل خان

. خلاصول نشته

جنی راته وویل

. سبا راشه

.مادرته کالی کړی

ماویل نی غوارم

.کالی

. ته مه راخته

زه اوس میوند ته

. وایم

چی ستا ملگری ما

.ته زنگ کوی

.ماورته وویل

. سمدہ درخم

دظالیم لوری ته خو

.سم مصیبت یی

راته یی وویل

.څوک مصیبت دی

.ما ویل ته

جنی راته وویل ته

راځه زه درته

.مصیبت وښایم

.زه پیر خفه شوم

.فکر می وکړو

.چی نه به ورځم

خوبیامی فکر وکړو

.

چی دا دظالیم لور

. خو ورور ته وایی

چی زنگونه راته

کوی.

لارم ورغلم.

په بام ناسته وه

.راباندی غږ وکړو

چیری خی کم عقله

.

زه ودریدم

پورته می چی
وکتل مصیبت راته
په بام ولار وو
په لاس کی یی
داوبو پک ستل وو
راته یی وویل زه
. چیشی یم
ماورته وویل
مصیبت یی
چی دامی ورته
. وویل

اوبه یی راباندی
تشی کری
زه یی لوند کریم
. بیایی کالی راکرل
. دلته لنډ حمام وو
زه لارم کالی می
بدل کرل
. راغلم کورته
. پریکره می وکره
. چی مکتب پریږدم
خو مور نه پریښوم
.

بیایی راته زنگ

و کرو.

ویل یی زه چیشی

. یم

ما ویل مصیبت نه

نه خوله می غلته

. شوه

. شهزادگی یی

بیره خوشاله شوه

.

مکتب بیا شروع

. شوو

خو دمیوند مور په
دی کیسه خبره وه
بله ورځ زموږ کره
. راغلی وه .
زمامور ته یی ویلی
وو.
خو زما مور ورته
. ویلی وو
چی زه می زوی ته
. زر واده نکوم
چی مکتب خلاص

. کړی

زه په دوولسم

. صنف کی وم

په همدی کال مو

.مکتب خلاص کړو

.او زه بیا لارم

. پوهنتون ته

مور می راته واده

. کولو

زما هغه جنی نه وه

. خوبنه

دمور می هیخ حای

نه خوبنیدو

بله ورخ پیره

ستری شوی وه

زما دملگری کره

تللی وه

هله هغی جنی یی

بنه خدمت کری

وو.

حککه چی خوبنه

. یی شی

مور می راته زنگ

. وکرو

ویل یی ستا

دملگری خور می

.خوبنه شوه

. ستا خوبنه ده کنه

نه موری زما هغه

. نده خوبنه

مورمی وویل

.سمده زویا

لږ وخت وروسته

هفی جنی راته زنگ

وکرو.

. راته یی ویل

ولی دی نه یم

. خوبنه

ماویل څنگه وکرم

. نه می یی خوبنه

موبایل می کت

. کرو

خو بیایی راته زنگ

وکرو.

. راته یی ویل

زما ته خوبس یی زه

بی لتا ژوند نه

.غوارم

او بی لتا حان وژنه

. کرم

ما بیا موبایل کت

.کرو

.بیایی زنگ وکرو

ژپل یی ډیر ډیر یی

. وژپل

. خو ماورته خندل

بيامي موبایل کت

کرو.

بيايي زنگ راته

. وکرو

. پيرديريي ژرل

داسي خبري يي

. راته کولي

چي زما په زره کي

.خاي پيدا کرو

ماورته وويل سمده

.

زه می اوس مور ته

زنگ کوم.

مور می ویل سمده

.

لږ وخت وروسته

می مور زنگ وکړو

.

زویا واده می درته

. وکړو .

. سمده موری

لږ وخت وروسته

جنی راته زنگ

وڪڙو.

. راته يي ويل .

. بڻننه غوارم .

ڀيرمي ڇورولي

بي.

مايل سمدہ دمور

سره مي ڀير فام

کوه

.ويل سمدہ گرانه

ڀيره ڀيره خوشاله

وه

پای

گرانو او محترم

ملگرو

ما پہ دعاوو کی یاد

ساتی مننه

ستاسو کشر ورور

رفیع اللہ علی **

**حیدر وردک

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**